Grec

La **llengua grega** (ελληνική γλώσσα o simplement **ελληνικά** AFI [elini'ka] *hel·lènic*) constitueix la seva pròpia branca dins de les llengües indoeuropees.

El grec modern és parlat per entre 15 i 22 milions de persones, és la llengua oficial de Grècia i part de Xipre, i també el parlen les comunitats gregues arreu dels països on es va estendre la colonització grega en l'Antiguitat: Albània, Bulgària, Macedònia del Nord, Itàlia, Turquia, Armènia, Geòrgia, Ucraïna, Moldàvia, Romania, Rússia, Egipte i Jordània, així com a comunitats d'emigrants arreu del món, incloent-hi Austràlia, els Estats Units, el Canadà, Alemanya i altres estats.

El grec s'escriu amb l'alfabet grec, antecessor dels alfabets llatí i ciríl·lic. El grec s'ha escrit en alfabet grec des del segle IX aC a Grècia (anteriorment s'havia escrit en escriptura lineal B) i des del segle IV aC a Xipre (anteriorment, en sil·labari xipriota).

El grec és una de les branques de les llengües indoeuropees amb material escrit més antic, amb escrits fragmentaris en grec micènic del segle XV o XIV aC. La literatura grega té una història contínua de gairebé tres mil anys, la més llarga de totes les llengües indoeuropees.

Contingut

Grec antic o clàssic
Grec hel·lenístic o koiné
Grec medieval o bizantí
Grec Modern
- Evolució del grec
- Fonologia del grec modern
  - Consonants
- Dialectes del grec modern

Vegeu també
Bibliografia

Grec

Ελληνικά

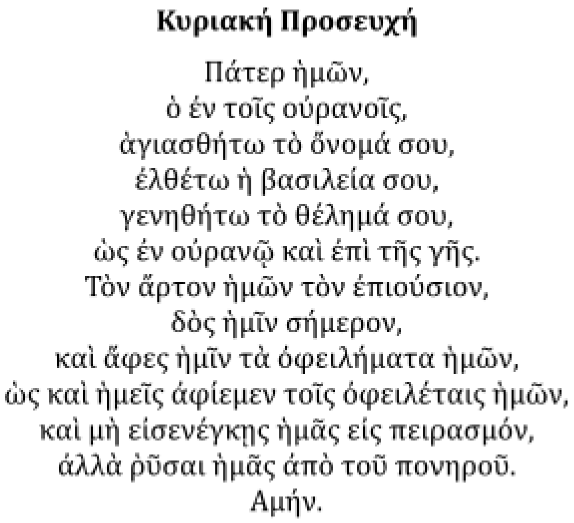
Κυριακή Προσευχή

Πάτερ ἡμῶν,
ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,
ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου,
γενηθήτω τὸ θέλημά σου,
ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον,
δὸς ἡμῖν σήμερον,
καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν,
καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
Ἀμήν.

Altres noms	Grec demòtic (Δημοτική), Grec hel·lenístic
Tipus	llengua i llengua viva
Parlants	
15 milions principalment a Els Balcans	
Parlants nadius	13.156.880 (2018)
Rànquing	74
Parlat a	Grècia, Xipre, Estats Units, Austràlia, Alemanya, Albània, Geòrgia, Rússia, Ucraïna, Suècia, Itàlia, Turquia i altres
Oficial a	Unió Europea Grècia República de Xipre

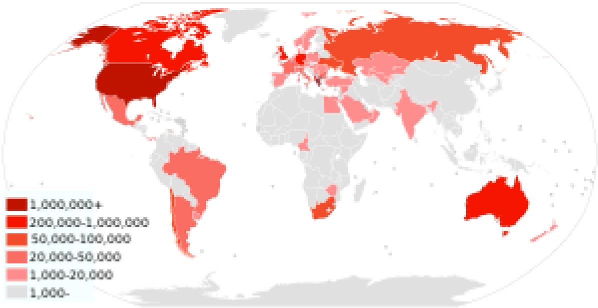

Autòcton de	Albània i Grècia
Classificació lingüística	

llengües nostràtiques
llengües euroasiàtiques
llengües indoeuropees
llengües hel·lèniques

Enllaços externs

Grec antic o clàssic

Grec hel·lenístic o koiné

A partir de la unificació de Grècia sota Filip de Macedònia, el dialecte àtic, lleugerament alterat pel contacte amb els altres dialectes, es va imposar com a llengua literària a tot Grècia i es va estendre amb les conquestes d'Alexandre el Gran a tot l'Orient.

El dialecte resultant es va anomenar "llengua comuna" o "Koiné" (de Κοινή, *comú*). Hi van escriure, entre altres, el filòsof Aristòtil, l'historiador Polibi i el moralista Plutarc. Va ser durant molts segles la *lingua franca* de l'imperi Romà (època durant la qual el Nou Testament va aparèixer, escrit en aquesta llengua i fent que la denominació "grec del Nou Testament" no sigui inusual avui dia).

Grec medieval o bizantí

Grec Modern

Amb *grec modern* ens referim a la llengua oficial de Grècia i Xipre també coneguda com a *grec demòtic*. Aquesta és una forma evolucionada del grec clàssic (tal com poden ser-ho les llengües romàniques del llatí). El **grec modern** prové directament de la **koiné** (llengua comuna -κοινή γλώσσα-) o grec hel·lenístic (el grec alexandrí o del Nou Testament). Aquesta **koiné** amb el pas del temps es va dividir en dues varietats: la Dimotikí (Δημοτική), la **llengua demòtica** (vernacla), i la **Katharévussa** (Καθαρεύουσα). El **demòtic** era el que la gent parlava i el **Katharévussa** era una llengua artificial, elegant i arrelada en la investigació, basada en el grec clàssic i allunyada de la parla que utilitzava primordialment la gent. Els que donaven suport al demòtic eren els demotiquistes i els que donaven suport a la **Katharévussa** eren els puristes; aquests últims no admetien que la difusió de la llengua vernacla i volien una llengua hereva de la gran cultura antiga que tenia el grec. Des de la creació del modern regne de Grècia el govern adoptà el katharévussa com a llengua oficial. Durant el segle xx, tot i l'oposició dels puristes, el demòtic es va anar

	Característiques
Sistema d'escriptura	alfabet grec
Institució de normalització	Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας (Centre de la llengua grega)
	Codis
ISO 639-1	el
ISO 639-2	gre (B) / ell (T)
ISO 639-3	ell (http://www-01.sil.org/iso639-3/documentation.asp?id=ell)
ISO 639-5	grk
SIL	ell
Glottolog	gree1276 (http://glottolog.org/resource/languoid/id/gree1276)
Ethnologue.com	ell (http://www.ethnologue.com/language/ell)
ASCL	2201
IETF	grk

Història de la llengua grega

(vegeu també: Alfabet grec)

Protogrec (cap al 2000 aC)

Micènic (aprox. 1600-1100 aC)

Grec antic (aprox. 800-300 aC)
Arcadoxipriota | Àtic | Dòric | Eòlic | Jònic | Nord-occidental
Grec homèric | Antic macedoni (possible)

Koiné (a partir del 300 aC)

Medieval (330-1453)

Modern (des del 1453)
Dialectes: Capadoci | Cretenc | Demòtic | Griko salentino levànic (judeogrec) | Katharévussa | Pòntic | Tsacònic | Xipriota

Temes indoeuropeus

Llengües indoeuropees
Albanès · Armeni · Bàltic
Cèltic · Eslau · Germànic ·

Grec
Indoiranià (Indoari, Indoirànic)
Itàlic
extingides: Llengües anatòliques
Paleobalcànic (Dàcic,
Frigi, Traci) · Tokhari

Pobles indoeuropeus
Albanesos · Armenis

introduint en els nivells més bàsics de l'educació. Durant la dictadura dels coronels el demòtic va estar prohibit en tots els nivells de l'educació. Després de la dictadura, en 1976 el Parlament va convertir el demòtic en l'única llengua oficial de l'Estat, que des d'aleshores és la llengua que s'aprèn a les escoles i s'estudia a les universitats, i la llengua que fan servir els mitjans de comunicació i els escriptors.

Bàltics · Celtes · Eslaus · Escites · Germànics
Grecs · Indoaris
Irànics · Llatins

Històrics: Anatòlics (Hittites, Luvites)
Celtes (Galàcia, Gals) · Germànics
Il·liris · Indoirànics
Itàlics · Sàrmates · Tracis · Tocaris

Protoindoeuropeus
Protoindoeuropeu · Religió

Urheimat
Hipòtesi kurgana · Hipòtesi anatòlica
Hipòtesi armènica · Teoria índia · TCP (PCT)

Estudis indoeuropeus

Les principals diferències gramaticals que es presenten entre la forma actual i l'antiga resideixen en la simplificació i regularització de declinacions i conjugacions. A la declinació ha desaparegut el nombre dual i el cas datiu (que únicament es conserva en unes poques frases fetes). A la conjugació s'han regularitzat la majoria de verbs, ha desaparegut el nombre dual, s'han eliminat els modes optatiu i infinitiu, s'han creat nombrosos temps perifràstics construïts amb verbs auxiliars i partícules modals (d'una manera bastant anàloga al que ha passat amb les llengües romàniques i el llatí).

Quant al lèxic, el vernacle es caracteritza per l'ús de molts préstecs que ha acceptat d'altres llengües concretament de l'italià, el turc i el francès; també mostra una gran facilitat per a combinar i compondre paraules. El purista o katharévussa evita les paraules d'altres llengües i quan necessita nous termes que no existien en la llengua clàssica hel·lenitza les paraules d'un altre origen, tractant en tot cas de preservar les arrels originals de la seua llengua.

Evolució del grec

L'alfabet grec, la pronunciació clàssica (segons Erasme de Rotterdam), i els sons del grec modern:

lletra	nom	pronunciació erasmiana	pronunciació actual
Α α	alfa	[a]	[a]; αι [ɛ]; αυ [av] o [af] (davant consonant sorda o a final de paraula)
Β β	beta	[b]	[v]; μβ [mb] o [b]
Γ γ	gamma	[g]; γγ [ŋg]	[ɣ]; [j] davant de [i,e]; γγ [ŋg] o [g], o [ŋj] o [j] davant de [i,e]
Δ δ	delta	[d]	[ð]; νδ [nd] o [d]
Ε ε	èpsilon	[e]; ει [i]	[e]; ει [i]; ευ [ev] o [ef] (davant consonant sorda o a final de paraula)
Ζ ζ	zeta	[z]	[z]; sol arribar a [ʒ] davant de [i,e] especialment al grup τζ
Η η	eta	[e:]	[i]; ηυ [iv] o [if] (davant consonant sorda o a final de paraula)
Θ θ	theta	[tʰ] -> [θ]	[θ]
Ι ι	iota	[i] o [j]	[i] o [j]
Κ κ	kappa	[k]; γκ [ŋk]	[k]; pot arribar a [c] davant de [i,e]; γκ [g] a principi de paraula, [ŋg] o [g] medial
Λ λ	lambda	[l]	[l]; sol arribar a [ʎ] davant de [i,e]

Μ μ	mi	[m]	[m]; pot arribar a [mɲ] davant de [i,e]
Ν ν	ni	[n]	[n]; sol arribar a [ɲ] davant de [i,e]
Ξ ξ	ksi	[ks]	[ks]; sol arribar a [c] davant de [i,e]
Ο ο	òmicron	[o]; ου [u]	[o]; ου [u]; οι [i]
Π π	pi	[p]	[p]; μπ [b] a principi de paraula, [mb] o [b] medial
Ρ ρ	ro	[r]; [rr] inicial o doblada	[r]; [rr] inicial o doblada
Σ -ς -σ-	sigma	[s]	[s]; sol arribar a [ʃ] davant de [i,e] especialment al grup τσ
Τ τ	tau	[t]	[t]; ντ [d] a principi de paraula, [nd] o [d] medial
Υ υ	ípsilon	[u] -> [y] -> [i]; ου [u]	[i]; ου [u]; [v] rere Α,Ε,Η
Φ φ	fi	[pʰ] -> [f]	[f]
Χ χ	khi	[kʰ] -> [x]; γχ [ŋx]	[x]; [ç] davant de [i,e]; γχ [ŋx], o [ŋç] davant de [i,e]
Ψ ψ	psi	[ps]	[ps]; la segona part sol arribar a [ʃ] davant de [i,e]
Ω ω	omega	[o:]	[o]

El sistema vocàlic del grec clàssic era relativament complex. La longitud articulatòria era un tret distintiu que servia per a diferenciar significats dins de paraules homògrafes. El repertori de símbols diacrítics per a representar l'accent grec, que era de tipus tonal, va ser creat cap a l'any 200 aC pels gramàtics alexandrins. Estava compost per tres classes de titlla: aguda (ó), greu (ò) i circumflexa (õ), que representaven, respectivament, un to alt, baix i de contorn (és a dir, agut més greu dins d'una mateixa síl·laba). L'accent greu només podia aparèixer en final de paraula. Igual que la longitud vocàlica, l'accent tonal era un altre tret distintiu en grec clàssic. La posició accentual estava governada per l'anomenada **llei de limitació** o **llei de les tres mores**, segons la qual l'accent només podia recaure dins de les tres síl·labes finals de la paraula si l'última era breu, o dins de les dues últimes si era llarga, tan lluny del final com fóra possible. Dins de la declinació nominal, la posició accentual depenia del nom en qüestió, encara que en la conjugació verbal l'accent es trobava governat per regles fixes i era predictible.

En **grec clàssic** existien dos diacrítics especials anomenats **esperits**, que s'afegien a les vocals inicials de paraula: l'esperit aspre {´} indicava una aspiració extra de la vocal en qüestió, mentre que l'esperit suau {`} assenyalava una aspiració més tènue, quasi imperceptible. D'aquesta manera tan atípica, el grec testimoniava l'existència del so fricatiu glotal [h]. Els esperits es podien combinar amb els accents dins d'una mateixa vocal. L'esperit aspre també s'afegia a la consonant ρ en posició inicial de paraula per a indicar que representava el mateix so fort que quan apareix doble al mig d'una paraula [r̦].

El **grec modern** va conservar el seu sistema originari d'accents i esperits fins fa relativament poc, per raons etimològiques i quasi sentimentals. No obstant això, en 1982 el Ministeri d'Educació grec va adoptar un sistema d'accentuació monotònic, amb un únic accent agut (sent el circumflex opcional).

Durant el **període hel·lenístic**, el sistema consonàntic del grec clàssic va experimentar una sèrie de canvis sistemàtics que van establir el seu aspecte definitiu en grec modern. Com pot observar-se en l'esquema fonètic anterior, les oclusives sonores [b, d, g] es van convertir en els seus correlats fricatius [v, γ, đ] i les oclusives sordes aspirades [p^h, t^h, k^h] van passar a fricatives sordes [f, θ, χ], mentre que les oclusives sordes normals [p, t, k] es van conservar inalterades. Les oclusives sonores que es van perdre mitjançant aquest procés van passar a representar-se com a grups consonàntics, sovint introduïdes mitjançant préstecs lingüístics. D'altra banda, [z] es va convertir en un so amb valor distintiu (és a dir, el fonema /z/) i l'aspirat [h] indicat per l'esperit aspre va desaparèixer. Finalment, durant l'època del grec mitjà es van introduir els

sons africats [ts] i [dz], amb la qual cosa el repertori consonàntic del grec modern va quedar completat. Una vegada més, el sistema gramatical de les llengües mostra regles fonètiques sistemàtiques i predictibles, seguint un model que es repeteix de forma general, segons el qual els sons sords es converteixen en sords i els sonors en sonors, amb un únic canvi global en el mode d'articulació.

Pel que fa al sistema vocàlic, els principals canvis van ser dos: 1) la longitud va deixar de ser pertinent a l'hora de diferenciar significats lèxics, per la qual cosa es va convertir en un tret no distintiu; 2) la majoria dels diftongs del grec clàssic monoftongaren segons l'esquema anteriorment explicat. El resultat va ser, d'aquesta manera, un sistema de cinc vocals curtes i pures, semblant a la del castellà: [i], [ɛ], [a], [o], [u]. L'accent, que en grec clàssic era de naturalesa tonal, s'ha convertit en la llengua moderna en un element prosòdic d'intensitat o prominència (igual que al castellà), derivat de l'antic to alt de la titla aguda o circumflexa. D'aquesta manera, s'ha eliminat la **llei de les tres mores** i l'accent en grec ha deixat de ser predictible, encara que continua posseint valor contrastiu.

Fonologia del grec modern

En l'Alfabet Fonètic Internacional (IPA):

La distinció sistemàtica entre les vocals llargues i curtes del grec antic s'ha perdut.

	anterior	**posterior**
tancada	i	u
tancada-mitja		o
oberta-mitja	ɛ	
oberta	a	

Consonants

En l'Alfabet Fonètic Internacional (IPA):

	Bilabial	**Labiodental**	**Dental**	**Alveolar**	**Palatal**	**Velar**
Oclusiva	p b			t d	c ɟ	k g
Nasal	m	ɱ		n	ɲ	ŋ
Vibrant				r		
Fricativa		f v	θ ð	s z	ç ʝ	x ɣ
Africada				ts dz		
Aproximant					j	
Aprox. lateral				l	ʎ	

Dialectes del grec modern

- Capadoci
- Cretenc
- Grecànic
- Griko salentino

- Pòntic
- Tsacònic
- Xipriota

Vegeu també

- Alfabet grec
- Gramàtica del grec modern
- Grec demòtic
- Grec katharévussa
- Grec medieval
- Transliteració i transcripció de l'alfabet grec

Bibliografia

- AA.VV. 1977. Paleontologia Lingüística, Brescia.
- AA.VV. 1984 (2 ª ed.): Introducció a Homer, Barcelona, 2 vols.
- Alonso Troncoso, V. 1994. El comerç grec arcaic. La Coran.
- Aura Jorro, F., 1986-1996: Diccionari micènic, I-II, Madrid.
- Bádenas, P., 1984: L'estructura del diàleg platònic, Madrid.
  - -, 1985a: «La llengua grega a la baixa edat mitjana», Erytheia 6, p. 5-41.
  - -, 1985b: «Primers textos altomedievals en grec vulgar», Erytheia 6, p. 163-183.
- Barri, M.a L. del, 1987: El dialecte d'Eubea. Madrid.
  - -, 1988: «La posició dialectal del euboico», Emerita 56, p. 255-270.
  - -, 1994: «Relació dialectal entre colònia i metròpoli: herència o proximitat geogràfica? Erètria i Oropos », RSEL 24, p. 315-328.
- Barrios, M.a J., 1996: El dialecte cretenc. Tesi doctoral inèdita, Sevilla.
- Bernabé, A., 1977: «La vocalització de les sonants indoeuropees en grec», Emerita 45, p. 269-298.
  - -, 1979: «Els filòsofs presocràtics com a autors literaris», Emerita 47, p. 357-394.
- Boned Colera, P. i Rodríguez Somolinos, J., 1998: Repertori bibliogràfic de la Lexicografia grega, Madrid.
- Bosch-Gimpera, P., 1960: El problema indoeuropeu. Mèxic.
- Bosc, I. i Pérez Fernández, M., 1987: Diccionari invers de la llengua espanyola. Madrid.
- Bravo García, A., Signes Codoñer, J., Rubio Gómez, E., 1997: L'Imperi bizantí. Madrid.
- Campanile, E., 1990a: La riconstruzzione della cultura indoeuropea, Pisa.
- -, 1990b: «Antiguitats indoeuropees», a A. Giacalone - P. Ramat (eds.), Les llengües indoeuropees, Madrid, p. 27-56.
- Chadwick, J., 1958: L'enigma micènic. Madrid.
- Conejero, V., 1973, El llenguatge de signes grec. Barcelona.
- Cortés Gabaudan, F., 1986: Fórmules retòriques de l'oratòria judicial àtica, Salamanca.
  - -, 1977: «Influència grega sobre el llatí vulgar», en Estudis de Lingüística romànica, p. 264-280.
- Crespo, E. i altres, 1992: Homer. Estudis lingüístics. Madrid.
- Cruz, J. de la i Cañete, A., 1989: Gramàtica anglesa. Madrid.
- Cunchillos, J. L. i Zamora, J. A., 1995: Gramàtica ugarític, Madrid.
- Díaz Rolando, E., 1989: La Alexia. Sevilla.
- Duran, A., 1966: La llengua de Gòrgies. Memòria de llicenciatura inèdita. Madrid.
- Egea, J. Ma, 1987: «El grec dels textos medievals». Veleia 4, p. 255-284.

- -, 1987b: «La llengua de la ciutat en el s. XII », Erytheia 8, p. 241-262.
- -, 1988: Gramàtica de la Crònica de Morea. Vitòria.
- -, 1990: Documenta selecta ad historiam linguae Graecae inlustrandam II (medioaevi), Vitòria.
- -, 1990-91: «La llengua de la historiografia bizantina després del canvi lingüístic», Erytheia, 11-12, p. 21-32.

- Eseverri, C, 1945: Diccionario Etimológico de helenismos Espanyols, Burgos.
- Fernández, Francisco, 1982: Història de la llengua anglesa, Madrid.
- Fernández Álvarez, P., 1981: El Argòlic occidental, Salamanca.
- Fernández de Palencia, Alfonso, 1490: Universal Vocabulari, Sevilla.
- Fernández Delgado, J. A., 1983: «Els estudis de poesia oral cinquanta anys després del seu descobriment», Anuario de Estudios Filológicos 6, p. 63-90.
    - -, 1983: Els oracles i Hesíode. Poesia oral màntica i gnòmica gregues, Càceres.
- Fernández Marcos, N., 1973: La Septuaginta en la investigació contemporània, Madrid.
    - -, 1979: Introducció a les versions gregues de la Bíblia, Madrid.
- Fernández Nieto, F. G., 1983: «La colonització grega» i «Els grecs a Espanya», en Història d'Espanya Antiga, Madrid, p. 527-558 i 559-591.
    - -, 1992: «Grecs i colonització grega a la península Ibèrica», a Chaves Tristán, F (ed.), Grecs a Occident, Sevilla, p. 129-145.
- Fernández-Galiano, M., 1966: «Hel·lenismes», a Enciclopedia Lingüística Hispánica II, p. 51-77. Madrid.
    - -, 1969: La transcripció catalana dels noms propis grecs, Madrid.
    - -, 1984: «El marc històric de l'epopeia», en R. Adrados-Fernández-Galiano, Gil i Lasso de la Vega, Introducció a Homer, p. 197-234, 2a ed., Barcelona.
- Gangutia, E., 1994: Cantos de dones a Grècia, Madrid.
- García Blanco, J., 1988: Gramàtica de les inscripcions ELEAS. Tesi doctoral inèdita. Madrid.
- García Diumenge, E., 1779: Llatinismes a la koiné (en els documents epigràfics des del 212 aC fins al 14 d. J. C), Burgos.
- García del Pozo, R., 1983: Les inscripcions del locris occidental, Madrid.
- García Teijeiro, M., 1984: «Reflexions sobre la classificació dialectal del Pamfília», a Athlon. Satura grammatica in honorem Francisci R. Adrados, I, Madrid, p. 191-197.
    - -, 1988: «Retòrica, oratòria i màgia», en G. Morocho (ed.), Estudis de drama i retòrica a Grècia i Roma, Lleó, p. 143-153.
    - -, 1996: «Sobre la llengua dels documents màgics grecs», a A. Agud i altres (eds.), Les llengües de corpus i els seus problemes lingüístics, Salamanca.
- García-Ramón, J. L., 1987: «Geografia intradialectal tessàlia: la fonètica», Verbum 10, p. 101-153.
- González Castro, J. F., 1994: Paraules castellanes d'origen grec. Madrid.
- Grandgent, D. A., 1928: Introducció al llatí vulgar. Madrid.
- Hernández González, F., 1997: «Apunts lexicals sobre Faventino», inèdit, resum.
- Hoffmann, O. i altres, 1973: Història de la llengua grega. Madrid.
- Hoz, J. de, 1964: «Poesia oral independent d'Homer a Hesíode i els himnes homèrics», Emerita 32, p. 283-298.
    - -, 1969: «Sobre la història de l'escriptura prellatines a Hispània», AEA 119-120, p. 104-117.
    - -, 1970: «Un grafit grec de Toscanos i l'exportació d'oli atenenca al segle VII». Madrider Mitteilungen 11, p. 102-109.
    - -, 1979: «On some Problems of Iberian Script and Phonetics», a Actas del II Coloquio sobre llengües i cultures preromanes de la península Ibèrica, Salamanca, p. 257-271.
    - -, 1987: «La escritura greco-ibérica», Studia Palaeohispanica, p. 285-298, Vitòria.
    - -, 1992: «Arqueologia del llenguatge sense llàgrimes ... i sense llenguatge»,

Arqrítica 3, p. 11-14.
  - -, 1996: «L'origen de les escriptures paleohispàniques quinze anys després», a Actas del VI Coloquio sobre llengües i cultures preromanes de la península Ibèrica, Salamanca, p. 171-206.
  - - (en premsa): «L'escriptura en el món d'Hesíode».
- Hualde Pascual, Ma P., 1997: «Eolismos a Jònia: revisió d'un problema de geografia intradialectal», Emerita 65, p. 221-256.
- Kretschmer, P., 1946: Introducció a la Lingüística grega i llatina. Madrid.
- Kroll, W., 1935: La sintaxis científica en l'ensenyament del llatí. Madrid.
- Laguna, G., 1995: «Influència lingüística del grec sobre el llatí», Tempus 9, p. 5-32.
- Lapesa, R., 1980 (8a ed.): Història de la llengua espanyola. Madrid.
- Lara, D., 1984: Estudi sobre la composició dels tractats hipocràtics. Madrid.
  - -, 1997: Iniciació a la lexicografia grega. Madrid, 1997.
- Lillo, A., 1979: El dialecte arcadi, Salamanca.
- López Eire, A., 1966: «Dislocació sintàctica i àtic col·loquial en la comèdia aristofanisme», a Agud, A. i altres (eds.), p. 167-197.
  - -, 1972-1973: «Els jònics i el jònic-àtic», Zephyrus 23-24, p. 197-207.
  - -, 1977: «Noves perspectives metodològiques en dialectologia grega», Helmántico 28, p. 315-329 (recollit en López Eire 1986, p. 289 ss.)
  - -, 1978: «El retorn dels Heraclides», Zephyrus 28-29, p. 287-297.
  - -, 1978b: «Problemàtica actual de la Dialectologia grega», a Actes del V Congrés Espanyol d'Estudis Clàssics. Madrid, p. 457-479.
  - -, 1984a: «Genealogia de l'Àtic», EC 26, p. 43-46.
  - -, 1984b: «Al voltant de la llengua del Corpus Hippocraticum», Emerita 52, p. 325-354.
  - -, 1984c: «Tucídides i la koiné», a Athlon. Satura grammatica in honorem Francis-ci R. Adrados, I. Madrid, II, p. 245-261.
- -, 1985: «Jònic i Àtic», a Melena, J. L (ed.), Symbolae Ludovico Mitxelena septuagenari oblatae, I, Vitòria, p. 81-93.
- -, 1986: Estudios de Lingüística, Dialectologia i Història de la llengua grega, Salamanca.
- -, 1986b: «La llengua de la comèdia aristofanisme», Emerita 54, p. 237-274.
- -, 1987: «Sobre els orígens de l'oratòria». Minerva 1, p. 13-31.
- -, 1987b: «Géographie intradialectale de l'Ionian-Attique», Verbum 10, 155-178.
- -, 1989a: «Les invasions gregues i la dialectologia», Homenatge a Marcelo Vigil, Salamanca, p. 147-169.
- -, 1989b: «Sobre les innovacions del jònic-àtic», a Borrego Nieto, J. i altres (eds.), Philologica I. Homenatge a D. Antonio Llorente, Salamanca, p. 191-1998.
- -, 1991: Àtic, koiné i àtics. Estudis sobre Aristòfanes. Múrcia.
- -, 1992: «Alguns aspectes de la llengua dels tractats hipocràtics més antics», a Actes del VIIe Congrés Hippocratique. Madrid, p. 351-364.
- -, 1993a: «De l'Attique à la koiné», a Brixhe, C (ed.), 1993a, p. 41-57.
- -, 1993b: «Estructures lingüístiques recurrents en les inscripcions dialectals gregues», a Crespo, E. i altres (eds.) 1993, p. 221-227.
- -, 1994: «Història de l'àtic a través dels seus inscripcions», Zephyrus 47, p. 157-188.
- -, 1996a: La llengua col·loquial de la comèdia Aristòfanes. Múrcia.
- -, 1996b: «L'influence de l'Ionian-Attique sur les autres dialectes épigraphiques et l'origine de la koiné», a Brixhe, C (ed.) 1996a, p. 7-42.
- - i Lillo, A., 1982: «Pamfília i el dialecte Pamfília», Zephyrus 34-35, p. 243-248.
- - i Lillo, A., 1983: «Al voltant de la classificació dialectal del Pamfília», Emerita 51, p. 5-27.
- - i Méndez Dosuna, J., 1971: «A la recerca de la situació dialectal del jònic-àtic», a Simposi de Colonitzacions, p. 247-278, Barcelona.

- - i Méndez Dosuna, J., 1980: «El problema dels dialectes dòrics i nord-occidental», Emerita 48, p. 15-30 (recollit en López Eire 1986, p. 273 ss.)
- López Férez, J. A., 1987: «Problemes lingüístics en els escrits hipocràtics: el tractat Sobre els Humores», Emerita 55, p. 253-263.
- Lüdtke, H. 1974. Història del lèxic romànic. Madrid.
- Maluquer de Motes, J., 1968: Epigrafia prellatines de la península Ibèrica, Barcelona.
- Martín Zorraquino, Ma A., 1997: «Formació de paraules i llenguatge tècnic», RIEL 27, p. 317-339.
- Mateu, J., 1977: L'aspecte verbal en el Nou Testament. Madrid.
- Méndez Dosuna, A., 1980: «Classificació dialectal i cronologia relativa: el dialecte Eleünt», SPhS 4, p. 181-201.
  - -, 1985: Els dialectes doris del Nord-oest. Gramàtica i estudi dialectal, Salamanca.
- Mendoza, J., 1976: "Aportacions de l'estudi de la llengua a la determinació de la cronologia de dos tractats del Corpus Hippocraticum», Emerita 44, p. 171-195.
- Migliorini, B., 1968: Història de la llengua italiana. Madrid.
- Moralejo, J. J., 1973: Gramàtica de les inscripcions délfica, Santiago.
  - -, 1973b: «sonants i grec micènic», Emerita 41, p. 409-426.
  - -, 1977: «Dialectes i nivells de llengua en grec antic», RSEL 7, p. 57-85.
  - -, 1977b: «Els doris: la seva migració i el seu dialecte», Emerita 45, p. 243-267.
  - -, 1979: Recent contributions to the History of the Greek Dialects, Santiago.
  - -, 1984: «Nota a l'datiu eòlic», EC 26, p. 61-66.
  - -, 1990: «Grec antic: migracions i dialectes», RSEL 20, p. 271-308.
  - -, 1996: «Posició del dialecte lesbià», a Agud, A. i altres (eds.), 1996, p. 111-127.
- Pabón, J. M., 1939: «El grec, llengua de la intimitat entre els romans», Emerita 7, p. 126-131.
- Perán, P., 1985: La llengua de la «Vida de Esopo». Memòria de Llicenciatura inèdita. Madrid.
- Pérez Castro, L., 1997: «Vocabularis cientificotècnics i lèxic comú llatí clàssic», RSEL 27, p. 107-114.
  - -, «Sobre la semàntica del calc: el cas de la terminologia retòrica llatina» (inèdit, resum).
- Pérez Molina, M. E., 1986: «L'anomenat dialecte sarónico. Revisió crítica ». Myrtia 1, p. 107-115.
  - -, 1954: Breu història de la llengua grega. Montevideo.
- Politis, L., 1994: Història de la Literatura grega moderna. Madrid.
- Real Academia Española, 1992 (21 ed.): Diccionari de la llengua espanyola. Madrid.
  - -, 1998: Esmenes i addicions al Diccionari de la Reial Acadèmia Espanyola aprovades per la Corporació. Lletres A-C. Madrid.
- Rodríguez Adrados, F., 1948: Estudis sobre el lèxic de les faules Esopo, Salamanca.
  - - 1952. La dialectologia grega com a font per a l'estudi de les migracions indoeuropees a Grècia. Salamanca 1952 (2a ed .. Barcelona, 1997).
  - - 1953 i 1957. «Sobre els orígens del vocabulari àtic», Emerita 21, p. 123-162, 23, p. 81-121.
  - - 1953b. «Com ha arribat a nosaltres la Literatura grega», Revista de la Universitat de Madrid 1, p. 527-552.
  - - 1955. «Achäisch, Ionisch und Mykenisch», IF 62, p. 240-248.
  - - 1958. «La vocalització de les sonants indoeuropees», Emerita 26, p. 249-309 (recollit en Estudis sobre les sonants i laringales indoeuropees, 2a ed., 1973, p. 3-79, ampliat).
  - - 1962. «Hettitisch und Indogermanische», a II. Fachtagung für Indogermanische und allgemeine Sprachwissenschaft, p. 145-151, Innsbruck.
  - - 1966. Il·lustració i Política a la Grècia clàssica. Madrid.

- - 1968. «Idees per a una tipologia del grec», EC 54, p. 25-258 (rebut en Estudis de Lingüística General, 2a ed. Madrid, 1969, p. 111-135).
- - 1969. Lingüística estructural. Madrid.
- - 1969b. «El Banquet platònic i la teoria del teatre», Emerita 37, p. 1-28 (recollit en Adrados 1992d, p. 353-389).
- - 1971. «Llengua, ontologia i lògica en els sofistes i Plató», Revista de Occidente 96, p. 340-355 i 99, p. 285-309 (recollit en Estudis de Semàntica i Sintaxis, Madrid, 1975, p. 209-246).
- - 1973. «El sistema d'Heràclit: estudi a partir del lèxic», Emerita 41, p. 1-43 (recollit en Estudis de Semàntica i Sintaxis, Madrid, 1975, p. 237-313).
- - 1973b. «La llengua en la ciència contemporània i en la filosofia actual», RSEL 3, p. 297-321 (recollit en Estudis de Semàntica i sintaxi, Barcelona 1975, p. 43-67).
- - 1974 (2 ª ed.). Evolució i estructura del verb indoeuropeu. Madrid.
- - 1975. «Sanskrit and Indoeuropees», a Proceedings of the First Internacional Sanskrit Conference II 1. Nova Delhi, p. 436-444 (vers. esp. Adrados 1988, p. 421-428).
- - 1975b. Lingüística indoeuropea. Madrid.
- - 1975c. «La llengua del teatre grec», en Estudis sobre els gèneres literaris, Salamanca, p. 29-48.
- - 1976. «Micènic, dialectes paramicénicos i aqueu èpic», Emerita 44, p. 65-113 (recollit en Adrados 1988, p. 429-472).
- - 1976b. «La creació dels dialectes grecs del primer mil·lenni», Emerita 44, p. 245-278 (recollit en Adrados 1988, p. 473-503).
- - 1978. «Propostes per a una nova edició i interpretació de Estesícoro», Emerita 46, p. 251-299.
- - 1979-1987. Història de la faula greco-llatina. Madrid, 3 vols.
- - 1979. «Arqueologia i diferenciació del Indo-europeu», Emerita 47, p. 245-278 (recollit en Adrados 1988, p. 19-38; vers. Alemanya, Innsbruck, 1992).
- -, 1979b: ressenya de J. L. García Ramón, «Els orígens postmycéniennes du groupe dialectal Eolie», Emerita 47, p. 471-472.
- - 1980. «La teoria del signe lingüístic en un passatge del Banquet platònic», RIEL 10, p. 331-337 (recollit en Adrados 1988b, p. 61-69).
- - 1980b. «Les langues slaves dans le contexte des langues indoeuropéennes», a Supostabitelno ezykosnanie, p. 3-14 (vers. esp. Adrados 1988, p. 541-557.
- - 1980c. Lírica grega arcaica. Madrid.
- - (dir.). 1980-1997. Diccionari grec-espanyol. Madrid (5 vols.).
- - 1981. «Towards a new Stratigraphy of the Homeric Dialect», Glotta 59, p. 13-27 (vers. esp. Adrados 1988, p. 505-518).
- - 1981b. «Sociolingüística i grec antic», EC 11, p. 311-329 (recollit en Adrados 1988b, p. 34-45).
- - 1982. «Neue jambische Fragmente aus archaischer und klassischen Zeit. Stesichorus, Semònides (?), Auctor incertus », Philologus 126, p. 157-179.
- - 1982b. «The archaic structure of Hittite: the crux of the problem», JIES 11, p. 1-35 (vers. esp. Adrados 1988, p. 391-420).
- - 1983b. «Síria, cruïlla de camins de la narrativa bizantina i l'oriental», Aula Orientalis I, p. 17-29.
- - 1983 c. «Les categories gramaticals del grec antic», en Estudis metodològics sobre la llengua grega, p. 85-97, Cáceres (recollit en Adrados 1988b, p. 139-149).
- - 1984. «La dialectologia grega», a A. Martínez (ed.), Actualització Científica a Dialectologia grega, p. 219-237 (recollit en Adrados 1988, p.519-539).
- - 1984b (nova ed.). Tucídides. Història de la guerra del Peloponès. Madrid.
- - 1984c. Orígens de la lírica grega. Madrid.
- - 1984d: Prefaci a P. Bádenas, L'estructura del diàleg platònic, Madrid, p. IX-XI (recollit en Adrados 1992d, p. 349-351.)

- - 1984e. «The earliest influences of Greek Fable on Medieval Latin Writing», Classica et Mediaevalia 35, p. 243-263.
- - 1986 (2 ª ed.). Orígens de la lírica grega, Madrid.
- - 1986b. «Scientific Language: Instrument and Obstacle. Examples from the field of Linguistics », a Wissenschaftssprache und Gesellschaft, Th Bungarten (ed.), Hamburg, p. 13-21 (vers. esp. Adrados 1988b, p. 46-52).
- - 1986c. «Les fonts d'Hesíode i la composició dels seus poemes», Emerita 54, p. 1-36.
- - 1986d. «L'èpica romanç a la llum de l'èpica indoeuropea», a Actes del Congrés de la joglaresc, Madrid, p. 7-22 (recollit en Adrados 1988b, p. 309-322).
- - 1987. «Cultural Contacts between Byzance and the Roman Germanic Empire in the time of Methodius», a Kirill-Methodievski Stydii 4, Sofia, p. 52-56.
- - 1988. Nous estudis de lingüística indoeuropea, Madrid.
- - 1988b. Nous estudis de lingüística general i teoria literària, Barcelona.
- - 1988c. «Sistema i sistemes dels casos en grec antic», en Homenatge a Maria C. Giner, Salamanca, p. 143-147 (recollit en Adrados 1988b, p. 170-174).
- - 1989. «De la paideia tràgica a la socràtic-platònica», a Paideia i Humanitas, Santiago de Xile, p. 119-135 (recollit en Adrados 1992d, p. 159-182)
- - 1989b. «Bestretes d'una nova teoria del sistema casual del grec antic», a Actes del VII Congrés Espanyol d'Estudis Clàssics I, p. 23-278, Madrid (recollit en Adrados 1988b, p. 158-162).
- - 1989c. «Etruscan as an IE Anatolian (but not Hittite) Language», JIES 17, p. 363-383.
- - 1990 (3 ª ed.). Lírics grecs. Elegíac i yambógrafos arcaics, Madrid.
- - 1990b. «Sincretisme de casos en micènic?», Minos 24, p. 169-185.
- - 1990c. «El genitiu temàtic en-o en micènic i xipriota», a Studia indogermànic et Palaeohispanica in honorem A. Tovar et L. Michelena, Salamanca, p. 175-181.
- - 1992. «La llengua de Sòcrates i la seva filosofia», Méthexis 5, p. 29-52 (recollit en Adrados 1992d, p. 251-278).
- - 1992b. «Mite i història a l'Epopeia», a 3.er Coloquio d'Estudiants de Filologia Clàssica, Valdepeñas, p. 217-227.
- - 1992c. «The new Image of indoeuropees. The History of a Revolution », IF 97, p. 1-28.
- - 1992d. Paraules i Idees, Madrid.
- - 1993. ressenya de M. Papathomópoulos, Aesopus revisitatus i Ὁ βίος τοῦ Αἰσώπου, Gnòmon 65, p. 660-664.
- - 1994a. «Human Vocabulary and Naturalistic Vocabulary in the Presocràtics», Glotta 72, p. 182-195.
- - 1994b. «De la literatura hel·lenística a la literatura llatina», a Actes del VIII Congrés Espanyol d'Estudis Clàssics, I, p. 855-862.
- - 1994c. «More on Etruscan as an IE-Anatolian Language», Historical Linguistics 107, p. 54-76.
- - 1994d (2 ª ed.). Arrels gregues de la cultura moderna, Madrid.
- - 1994E. Nova Sintaxi del Grec antic, Madrid.
- - 1995. Societat, amor i poesia a la Grècia antiga, Madrid.
- - 1995c. «Problemes lèxics i lexicogràfics del español actual», Donaire 4, p. 52-58.
- - 1996a. Manual de Lingüística Indoeuropea, II. Morfologia nominal i verbal, Madrid.
- - 1996b. «Τὰ ἑλληνικά, ἡ πλέον παγκόσμια γλώσσα», a Ελληνική Διεθνής Γλώσσα 7, ρρ. 275-277.
- - 1996c. «Esp acròbata o de com quinze diccionaris poden equivocar-se », a Actes del IV Congrés de Hispanistas d'Àsia, Seül, p. 1-5.
- - 1997a. Democràcia i literatura a l'Atenes clàssica, Madrid.
- - 1997b. «Els orígens del llenguatge científic», RSEL 27, p. 299-315.
- - 1998a. «La reconstrucció de l'Indo-europeu i la seva diferenciació dialectal», a Manual de Lingüística Indoeuropea III, Madrid.

  - - 1998b. De la «Dialectologia Grega» de 1952 a la dialectologia grega de 1995, Madrid.
  - - 1998c. «Navegacions del segle VIII, navegacions micèniques i navegacions a l'Odissea" (en grec) OMHPIKA, Ítaca, p. 13-29.
  - - i Rodríguez Somolinos, J. 1995-96 [1997]. Diccionari Grec-Español, Vol V ", Museum Criticum 30-31, p. 301-317.
  - - i D. Lara (en premsa). «El vocabulari tècnic en el Diccionari Grec-Español». Agud, A. i altres (eds.), Les llengües de corpus i els seus problemes lingüístics, Madrid, 1996.
- Rodríguez Monescillo, E., 1975: Estudis sobre la llengua d'Aristòfanes, Madrid.
- Rodríguez Somolinos, H., 1998a: El lèxic dels poetes lesbian, Madrid.
  - - (1998b): «Inscriptiones Graecae Antiquissimae Iberiae», a Gangutia Elicegui, E., Testimoni Hispaniae Antiqua, Madrid, II. p. 335-363.
- Romero Cruz, F., 1988: «Al voltant dels proemi i epílegs de Tucídides», en G. Morocho (ed.), Estudis de Drama i Retòrica a Grècia i Roma, Lleó p. 155-167.
- Roura, C, 1971: «La indeterminació sintàctica en Tucídides i els problemes de la traducció», Emerita 39, p. 121-127.
- Santiago, R. A., 1997: «La dialectologia grega, avui», en Bosch, M. C. i Fornés, M. A (eds.), Homenatge a Miquel Dolç. Actes del XII Simposi de la Secció Catalana i de la Secció Balear de la SEEC, p. 13-30.
- Striano, A., 1987: «Sobre els supòsits lesbismos del dialecte cirenaica», Emerita 55, p. 335-344.
- Tovar, A., 1944: «Assaig sobre l'estratigrafia dels dialectes grecs. I. Primitiva extensió geogràfica del Jonio », Emerita 12, p. 245-335.
- Tovar, S. A., 1990: Biografia de la llengua grega, Santiago de Xile.
- Vasiliev, A. A., 1946 (ed. original 1928-29): Història de l'imperi bizantí. De Constantí a les croades, Barcelona.
- Vernet, J., 1978: La cultura hispano-àrab a Orient i Occident, Barcelona.
- Villar, F., 1996a (2a ed.): Els indoeuropeus i els orígens d'Europa. Llenguatge i història, Madrid.
  - - i d'Encarnação, J (eds.), 1996b: La Hispània preromana, Salamanca.
- Watkins, C. 1995. «El protoindoeuropeo», a Giacalone, A. i Ramat, P (eds.), Les llengües indoeuropees, Madrid, p. 57-117.

Enllaços externs

- Diccionari grec-català i català-grec en línia (https://www.dict.com/grec-catala)
- Societat Catalana de Neohel·lenistes (http://www.neogrec.org/)
- Generador de textos tipogràfics grecs generats a l'atzar (http://www.lorem-ipsum.info/_greek)
- Diccionari Freelang (http://www.freelang.net/espanol/diccionario/griego.html) - Diccionari Grec-Castellà/Castellà-Grec.

A Wikimedia Commons (https://commons.wikimedia.org/wiki/P%C3%A0gina_principal?uselang=ca) hi ha contingut multimèdia relatiu a: ***Grec***

Obtingut de «https://ca.wikipedia.org/w/index.php?title=Grec&oldid=24159166»

La pàgina va ser modificada per darrera vegada el 19 jul 2020 a les 21:00.

El text està disponible sota la Llicència de Creative Commons Reconeixement i Compartir-Igual; es poden aplicar termes addicionals. Vegeu les Condicions d'ús. Wikipedia® (Viquipèdia™) és una marca registrada de Wikimedia Foundation, Inc.